

DE ACELAȘI AUTOR

Romane

În puterea nopții

Trăiește noaptea

Chipul

Invazia

Unicul supraviețuitor

Soțul

Speranța de viață

Seria Jane Hawk

Zona Invizibilă

Seria Odd Thomas

Odd Thomas

Noaptea lui Odd

Seria Frankenstein

Fiul rătăcitor

Orașul nopții

DEAN KOONTZ

Camera șoaptelor

Cartea a doua din seria JANE HAWK

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

PARTEA ÎNTÂI

CALEA LUI HAWK

Cora Gundersun mergea prin focul mocnit fără să se ardă. Nici rochia albă nu i se aprinse deodată. Nu era speriată, ci încântată, iar numeroșii admiratori asistau la spectacol cu gurile căscate. Expresiile lor uluite se întrezăreau în licăririle flăcărilor. O strigau. Nu erau agitați, ci se minunau, iar vocile lor aveau o notă de venerație, astfel încât Cora se simțea și încântată, și copleșită de faptul că devenise invulnerabilă.

Dixie, un teckel cu părul lung, peștiș, o trezi pe Cora lingându-i mâna. Cățelușă nu avea pic de respect pentru vise, nici măcar pentru acesta, de care stăpâna ei se bucurase trei noți la rând, și despre care îi vorbise lui Dixie cu lux de amănunte. Se iviseră zorii, era momentul pentru micul dejun și toaleta de dimineață, lucruri mai importante pentru Dixie decât orice vis.

Cora avea patruzeci de ani, și era sprintenă ca o pasăre. În timp ce cățelușă cea scundă cobora cu pas legănat setul de scări portabile care-i permitea să coboare din pat sau să urce, Cora sări dintre așternuturi, gata să-și înceapă ziua. Se încălță repede cu cizmele până la gleznă, căptușite cu blană, care-i serveau drept încălțări de iarnă. În pijama, se luă după teckelul care mergea legănat prin casă.

Chiar înainte să intre în bucătărie, îi veni deodată ideea că un bărbat străin avea să stea la măsuta din bucătărie și că avea să se întâmple ceva groaznic.

Bineînțeles, nu o aștepta niciun bărbat. Nu fusese niciodată o femeie sperioasă. Se certă singură că se speriasă fără niciun motiv, fără măcar cel mai mic motiv.

În timp ce puneă apă proaspătă și hrană pentru tovarășa ei, coada aurie și lăptoasă a cățelușei mătura podeaua, agitată.

Până pregăti și porni Cora aparatul de cafea, Dixie terminase deja de mâncat. Stând la ușa din spate, cățelușa lătră politicos, doar o dată.

Cora apucă un palton din cuier și-l luă pe ea.

– Ia să vedem dacă te golești la fel de repede cum te-ai umplut. E mai rece ca-n beciul lui Aghiută afară, scumpete, deci hai să n-o lălăim.

Părăsind casa călduroasă ca să iasă pe verandă, respirația ei făcea aburi, de parcă mai multe fantome care-i posedaseră mult timp trupul erau exorcizate. Se opri în capătul scărilor, ca să se uite la draga ei Dixie Belle, în caz că era pe-acolo vreun raton arțăgos care rămăsese prin zonă după ce scotocise toată noaptea după hrană.

În dimineața care trecuse căzuseră mai mult de treizeci de centimetri de zăpadă de iarnă târzie. Cum vântul nu bătea, pe fiecare creangă a pinilor parcă era o eșarfă de hermină. Cora făcuse cu lopata o potecă prin spate, ca Dixie să nu se chinuie să meargă prin zăpada ca pudra, adâncă.

Teckelii aveau mirosul fin. Ignorând rugămintea stăpânei ei să nu o lălăie, Dixie Belle umbla fără țință înaintea și înapoi pe potecă. Era curioasă ce animale veniseră în vizită în noaptea aceea.

Era miercuri. Zi de școală.

Deși Cora nu mai mergea la muncă de două săptămâni, încă se simțea de parcă ar fi trebuit să se pregătească în fiecare zi pentru școală. Cu doi ani înainte fusese desemnată profesora anului în Minnesota. Îi iubea mult pe copiii ei din clasa a șasea – și-i lipseau.

Migrenele bruște, care durau cinci, șase ore, și erau însoțite de mirosuri groaznice, pe care le simțea doar ea, o sleiseră de

puteri. Medicamentele păreau a avea, încet, efect asupra durerilor de cap – zolmitriptan¹ și un miorelaxant numit Soma². Cora nu fusese niciodată o fire bolnăvicioasă, iar statul în casă o plictisea.

Dixie Belle făcu în sfârșit pipi și lăsă doi răhăței ca niște butuci mici, pe care Cora avea să-i ia într-o pungă de plastic, după ce înghețau bocnă.

Când intră în casă, după teckel, un bărbat străin stătea la masă, bând cafeaua pe care îndrăznise să și-o toarne singur. Purta o căciulă tricotată. Își desfăcuse fermoarul gecii căptușite cu lână. Avea fața lungă, trăsăturile ascuțite, și privea fix cu ochii-i albaștri și reci.

Înainte s-apuce Cora să strige sau să fugă, intrusul spuse:

– Hai să ne jucăm de-a manciurienii³.

– Da, bine, spuse ea, pentru că el nu mai părea a fi o amenințare.

Până la urmă, îl știa. Era de treabă. O vizitase de cel puțin două ori în ultima săptămână. Era foarte de treabă.

– Dă-ți jos paltonul și atârnă-l în cui.

Ea făcu precum îi ceruse.

– Vino-aici, Cora. Ia loc.

Ea trase un scaun și se așeză la masă.

Deși era prietenă cu toată lumea, Dixie se retrase într-un colț și se așeză acolo, privind atentă cu un ochi albastru-deschis și unul căprui.

– Ai visat azi-noapte? Întrebă omul de treabă.

– Da.

– A fost visul cu focul?

– Da.

– A fost un vis frumos, Cora?

¹ Medicament analgezic sub formă de comprimate

² Denumirea sub care este comercializat medicamentul Carisoprodo, folosit pentru tratarea durerilor musculare și de oase

³ În original, „Play Manchurian with me”, aluzie la romanul *Candidatul manciurian* de Richard Condon, din 1959, și la filmele bazate pe el

Ea zâmbi și aprobă din cap.
 – A fost minunat, o plimbare minunată printr-un foc liniștitor, nu mi-a fost teamă deloc.

– O să ai același vis în noaptea asta, spuse el.

Ea zâmbi și bătu de două ori din palme.

– A, bine. E atât de frumos acest vis. Cam seamănă cu ăla pe care îl tot aveam când eram copilă – zburam ca o pasăre. Zburam fără teamă c-aveam să cad.

– Mâine e ziua cea mare, Cora.

– Așa e? Ce se întâmplă?

– O să-ți dai seama când o să te trezești dimineată. Eu nu mă mai întorc. Chiar și cu misiunea asta importantă, nu o să mai ai nevoie să fii ghidată pas cu pas.

El își termină cafeaua și împinse ceașca în fața ei, apoi se ridică în picioare și împinse scaunul sub masă.

– *Auf Wiedersehen*¹, tută slăbănoagă.

– La revedere, spuse ea.

O înlănțuire sclipitoare de lumini în zigzag începu să-i plutească prin fața ochilor. Era aura care preceda de obicei o migrenă. Dar aura trecu. Durerea de cap nu veni.

Când deschise ochii, ceașca goală stătea pe masa din fața ei. Mai era un rest de cafea pe fundul ceștii. Se ridică să-și mai toarne niște cafea.

2

Într-o după-amiază de duminică din martie, în legitimă apărare și copleșită de suferință, Jane Hawk își ucisese un prieten drag și un mentor.

¹ „La revedere“ (germ., n.tr.)

Trei zile mai târziu, într-o miercuri, când stelele străluceau pe cerul serii precum diamantele, și nici măcar luminile care încăldau San Gabriel Valley, de la est de Los Angeles, nu le puteau șterge cu totul de pe cer, ajunse pe jos la o casă pe care o filase mai devreme din mașină. Căra o sacoșă mare, plină de probe incriminatoare. În tocul de pe umăr îi atârna un pistol Colt .45 ACP¹ furat, reconstruit la unul dintre cele mai bune magazine de arme la comandă din țară.

Cartierul rezidențial era liniștit în acea epocă a haosului, tăcut într-o vreme caracterizată de hărmălaie. Arborii de piper peruvian² parcă șopteau, iar frunzele de palmier foșneau în adierea unei brize cu parfum de iasomie. Briza era încărcată și de duhoarea de descompunere care se simțea mai întâi dintr-un șanț, apoi din altul, poate de la cadavrele rozătoarelor arboricole care fugiseră de lumina soarelui ca să moară în întuneric.

O pancartă cu „de vânzare“ din curtea din față a casei-țintă, țărba care trebuia tunsă, încuietoria cu cod a unui agent imobiliar și draperiile trase îi transmisera că locul era, aparent, liber. Cel mai probabil sistemul de securitate nu era funcțional, pentru că în locuință nu rămăsese nimic de furat, și pentru că o alarmă ar fi complicat prezentarea locuinței unor posibili cumpărători.

În spatele casei, pe verandă, lipsea mobilierul. Ea inspiră mirosul ușor de clor. Apa întunecată se unduia în piscină, oglindind luna care lucea slab.

Un zid din stuc și un copac de ficus microcarpa³ ascundeau partea din spate a casei de ochii vecinilor. Nici la lumina zilei n-ar fi fost văzută.

¹ Model de pistol lansat de compania americană producătoare de armament Colt, începând cu 1911

² Denumirea populară a copacului *Schinus molle*

³ Copac răspândit mai ales în Asia de Sud-Est, unde folclorul îl consideră gazda unor spirite benefice

Cu un aparat de spart lacăte marca LockAid vândut pe piața neagră și oferit numai agențiilor de aplicare a legii, Jane sparse zăvorul de la ușa din spate. Băgă dispozitivul înapoi în sacoașă și deschise ușa. Rămase să asculte în bucătăria întunecată și-n camerele de dincolo de ea.

Convinsă că analiza pe care o făcuse casei era corectă, trecu pragul, închise ușa după ea și puse la loc zăvorul. Din sacoașă scoase o lanternă LED cu două faze, porni cu un clic lumina cea mai slabă și se uită printr-o bucătărie stilată, cu dulapuri albe, lucioase, blaturi din granit negru și aparatură din inox. Nu se vedeau ustensile de gătit. Nu era nicio piesă din porțelan de firmă care să aștepte să fie admirată pe rafturile celor câteva dulapuri din partea de sus, care aveau vitrine.

Trecu prin camere spațioase, la fel de întunecate ca niște sicrie închise și lipsite de mobilier. Deși erau trase draperii peste ferestre, ținu în continuare lumina slabă a lanternei aprinsă, îndreptând-o numai către podea.

Rămase aproape de perete, unde era mai puțin probabil ca treptele să scârțâie, dar acestea tot îi dădeau de gol prezența în timp ce urca.

Deși voia să ajungă în partea din față a casei, făcu un tur al întregului etaj doi, ca să fie sigură că era singură. Era o casă pentru partea superioară a clasei de mijloc, dintr-un cartier cu reputație bună. Fiecare dormitor avea baia lui privată, dar răcoarea din camerele goale îi dădea lui Jane sentimentul de declin al suburbiilor și decadentă socială.

Sau poate că nu camerele întunecate și reci îi pricinuiau această neliniște. De fapt, un presentiment de rău o urmărise aproape toată săptămâna, încă de când aflase ce planuri aveau unii dintre cei mai puternici oameni din această lume nouă a minunilor tehnologiei pentru concetățenii lor.

Puse sacoașă jos lângă o fereastră dintr-un dormitor din față, stinse lanterna și despărți draperiile. Nu studie casa aflată

chiar peste stradă, ci pe cea de lângă ea, un exemplu frumos de arhitectură Craftsman¹.

La acea adresă locuia Lawrence Hannafin, văduv din marție, anul anterior. El și regretata lui soție nu avuseseră copii. Deși avea doar patruzeci și opt de ani – fiind cu douăzeci și unu de ani mai în vârstă decât Jane –, probabil că Hannafin era singur.

Jane nu știa dacă el îi era un posibil aliat. Era mai probabil să fie un laș lipsit de convingeri, care avea să dea înapoi în fața provocării cu care ea venea spre el. Lașitatea era poziția obișnuită a acelor vremuri.

Spera că Hannafin nu avea să-i devină dușman.

Timp de șapte ani fusese agentă FBI în Grupul de Intervenție pentru Incidențe Critice. Cel mai des primea cazuri de la Unitățile 3 și 4 de Analiză Comportamentală, care se ocupau de crime în masă și în serie, printre altele. În calitate de agentă, ucisese doar de două ori, într-o situație disperată de la o fermă izolată. În săptămâna precedentă, când își luase concediu de la Birou, omorâse trei bărbați în legitimă apărare. Era agentă independentă în acel moment, și se săturase de omoruri.

Dacă Lawrence Hannafin nu avea curajul și integritatea sugerată de reputația lui, Jane spera măcar s-o refuze fără să încerce să o aducă în fața justiției. Nu exista justiție pentru ea. Niciun avocat al apărării. Niciun proces cu juriu. Având în vedere ceea ce știa despre oamenii puternici, cel mai bun scenariu la care putea spera era un glonț în cap. Aveau mijloacele prin care să-i facă mult mai mult rău, s-o frângă, să-i elimine amintirile din minte, să-i fure liberul-arbitru și s-o reducă la o stare de sclavă docilă.

¹ Stil arhitectural american de la sfârșitul secolului al XIX-lea, caracterizat, printre altele, de acoperișul foarte jos al caselor

Jane își scoase paltonul sport, își luă tocul de pe umăr și dormi – deloc bine – pe podea, cu pistolul aproape de mână. Folosi o pernă decorativă de pe scaunul de la fereastră din capătul holului de la etajul al doilea, dar n-avea nimic care să-i servească drept pătură.

Lumea viselor ei era un tărâm al umbrelor în mișcare și al unei gene de lumină argintie-albăstruie, fără sursă, prin care fugea de manechine malefice ce fuseseră cândva oameni ca ea, dar în clipa aceea erau neobosiți, ca roboții programați pentru o vânatoare, cu privirile goale de orice sentiment.

Alarma de la ceasul de mână o trezi cu o oră înaintea răsăritului.

Trusa ei de toaletă, limitată, conținea pastă de dinți și o periuță. În baie, la lumina slabă a lanternei, cu fața ca a unei fantome cu ochii goi, își elimina gustul fricii din vis din gură, frecându-se cu periuța.

La fereastră din dormitor, despărți draperiile câțiva centimetri și urmări casa Hannafin printr-un binoclu mic, cu putere mare. Respirația ei cu miros de mentă aburi puțin geamul.

Potrivit profilului său de Facebook, Lawrence Hannafin alerga o oră în fiecare dimineață, înainte de răsărit. Cu corde-luță, cu pantaloni scurți și cu pantofi de alergat, ieși pe ușa din față tocmai când pe cerul dinspre est apărea prima geană de lumină rozalie.

Prin binoclu, Jane îl urmări blocând lacătul, apoi prinzând cheia cu un ac de siguranță de un buzunar de la pantaloni.

În ziua anterioară, îl urmărise din mașină. Alergase trei cvartale spre sud, apoi cotise spre est, spre un cartier de ferme de cai, urmând potecile pentru călăreți printre dealurile

domoale, pline de tufișuri și de iarbă sălbatică. Fusesse plecat șazececi și șapte de minute. Jane avea nevoie doar de o parte mică din acea perioadă pentru a face ceea ce trebuia făcut.

Încă o dimineață în Minnesota. Cerul era de un cenușiu aspru, ca o bucată de granit, ca gheața murdară. În aerul liniștit pluteau fulgii de nea împrăștiati, de parc-ar fi scăpat dintre dinții încheștați ai unei furtuni ce șovăia.

În pijama, încălțată cu ghetele de iarnă până la glezne, Cora Gundersun își gătea un mic dejun cu pâine albă prăjită, cu unt, presărată cu parmezan, ouă jumări și bacon Nueske's¹, cel mai bun bacon din lume, care, atunci când se prăjea, devenea subțire, crocant și aromat.

La masă, citi ziarul în timp ce mânca. Din când în când, rupea câte-o bucătică dintr-o felie de bacon și i-o dădea lui Dixie Belle, care aștepta răbdătoare lângă scaunul ei și primea fiecare bucătică scheunând de încântare și recunoștință.

Cora visase din nou că trecea nevătămată printr-un foc aprig, în timp ce privitorii se mirau de invulnerabilitatea ei. Visul îi înălța inima, de parcă flăcările ar fi fost focul dragostei lui Dumnezeu.

Nu mai suferise de migrenă de mai bine de patruzeci și opt de ore. Era cea mai lungă pauză de la durere de care avusese parte de când începuse s-o doară capul. Îndrăzneala să spere că tulburarea ei inexplicabilă se încheiase.

Cum mai avea câteva ore până să trebuiască să facă duș, să se îmbrace și să meargă cu mașina în oraș pentru a duce la bun sfârșit ceea ce trebuia să ducă la bun sfârșit, încă stând la masa

¹ Companie americană producătoare de mezeluri afumate